

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟΥ PAUL LABARRIERE

Ο Ίουστινός ήταν βαρκάρης και κουβαλούσε με την βάρκα του έμπορεύματα διά του ποταμού. Μέσ από σύνορα του Βελγίου, Σάν ανέβαινε τόν ποταμό και είχε ρεύμα δυνατό, ένας αμαξάς με δύο άλογα τραβούσε την βάρκα από την όχθη, όπως είνε πάντοτε η συνήθεια εκεί.

Ο Ίουστινός, χειμώνα καλοκαίρι, είχε δουλειά και ζέρδεζε αρκετά χρήματα. Άμα πλησίαζε στο χωριό του ο άμαξας σταματούσε, επληρώνονταν και έφηνε. Ο βαρκάρης έδενε την βάρκα του στο λιμάνι του χωριού και τραβούσε πεζός για το σπίτι του.

Άμα χτυπούσε την πόρτα η γυναίκα του ρωτούσε ποιός είνε, ποτερα άνοιγε και άρχιζανε τα φιλά.

Μά γιατί ήρθες τόσον άργά; τόν ρωτούσε, θά πεινάς πολύ; και άμέσως έφτανε μιά όρελίτσα. Έκεινος έτοιμαζε πάνω στο τραπέζι τά παντόφραγκα που είχε στο ζωνάρι του.

Πάλιν έφερσε πολλά χρήματα. Λοιπόν θά γενούμε πλουσίοι Ίουστινέ, θά καλοπαντρέψουμε το κοριτσάκι μας. Είνε άκμα μικρό έξη χρονών και πολύ όμορφο, μά η προικία διν παράζει.

Νά λοιπόν για την προικία της Ζοζέτας μας, της άπαντούσε εκείνος.

Έπειτα πήγαινε σιγά σιγά στο κρεβάτιό του παιδιού, κούταζε πως κοιμότανε και δέν τό φιλούσε για να μη τό ξυπνήση.

Μιά νύχτα ο Ίουστινός γύρισε παιδί νωρίς άπ'τό ταξείδι του. Στο κάτω πάτωμα του σπιτιού του τό παράθυρο ήταν κλεισμένο, μιά φωνάτανε φως.

Μπα! είνε η κυρά μου, δέν πλάγιασε άκόμα, και χαρούμενος έσπευξε την πόρτα μά δέν άνοιξε. Τι σημαίνει αυτό; σκέφτηκε. Η γυναίκα μου είνε μέσα και η πόρτα κλεισμένη! φωνάται φοβήθηκε μονάχη με τό παιδί.

Ύστερα με τη γερή γροθιά του χτύπησε την πόρτα παιδί δυνατά. Άμέσως τό φως έσβησε και αυτός τραβήχτηκε λιγάκι έκπληκτος!.. Μά άμέσως είδε τό παράθυρο που άνοιγε σιγά προς τό μέρος του κήπου. Ο Ίουστινός ήτο λεβέντης είχε πολέμησι στον πόλεμο με τους Πρώσους, μά τά γόνατα του λυγίσανε τώρα άπ' την φροχή! "Ένα σύννεφο πέρασε άπ' τά μάτια του. Άμέσως ήθελε στον έαυτόν του, έστριψε μυστικά προς την γωνίαν του κήπου και είδε ένα άνθρωπο που βγήκε άπ' τό παράθυρο και χάθηκε στο σκοτάδι.

Τότε τά κατάλαβε όλα. Ώρμησε τυφλά επάνω του σάν αγριόχοιρος μά έμπλεξε στά άγκάθια του φράχτη και σάν έξέμπελεξε ήταν άργά, γιατί ο άνθρωπος είχε μησ τό δάσος και χάθηκε.

Ένω γύρισε στην πόρτα του σπιτιού του και βρήκε την γυναίκα του που τόν περιέμενε μ' ένα κερσί στο χέρι.

Α! είσαι σύ; τού είπε, γιατί δέν με είδοποίησες; εγώ δέν σέ περιέμενα άπάνη; πλάγιασα νωρίς... και κοιμόμουνα!..

Μιλούσε με τόση άταραξία που ο Ίουστινός άρχισε νά άμφαβάλλη!... Μπήκε όστούσο μέσα, έτρεξε στο κρεβάτι και τό βρήκε άνα κάτω.

Τότε μ' άγοιμεμένο πρόσωπο, έτρεξε τά δόντια του, σήκωσε τούς γρόθους του, κούνησε τό χονδρό σιδερένιο μπασοτόνι του, που μιά φορά σκότωσε ένα βίδι μ' ένα χτύπημα και άρχισε νά βλασφημάει.

Η γυναίκα τουτρομαγμένη άκουμπούσε στον τοίχο άφωνη και λωπή. Έξωφανα τό χέρι του Ίουστινού έπεσε χωρίς νά την χτυπήση.

Άπ' την κούνια του παιδιού άκούστηκε μιά φωνήτσα.

Ήταν τό παιδί του!

Ο Ίουστινός έπεσον πάνω σ' ένα κάιτομα και άρχισε νά κλαίη. Τό παιδί γονιμώσιστό στην κούνια του τόν κούταζε χωρίς νά καταλαβαίνει τίποτα.

Ο Ίουστινός σκόμπισε τά δάκρυά του κ' έσκυψε στην κούνια του παιδιού του. Έκεινο τόν άγκάλιασε με τά χεράκια του και τόν φίλησε.

Έπειτα άρχισε νά ψωφάη χαρούμενα, ως που τό κεφάλιό του έγειρε, τά μάτια του έκλεισαν και άρχισαν νά κομμάτι κομμάτι γυαλύντας. Αδτή η σκηνή συγκίνησε τόν Ίουστινό.

Δέν θά σκούσσο την γυναίκα μου, έμωρομωφίσε, θά την διώξω. Δέν πρέπει ν' αναθρέψη αυτή τό παιδί μου! Άδριο πρέπει νά φύγη, άς πάη στο σπίτι της μητέρας της, μου είνε άδιάφορο.

Στην κάμαρα άκούγονταν τώρα μόνο τό τικ-τάκ του ολογιού και η έλαφρά ανάσα του παιδιού από μέσα άπ' την κούνια. Τό ρολόγι χτύπησε ποτερα έννιά. Μιά λυπηρή σκέψη άρχισε νά βασανίζει τόν Ίουστινό. "Αν διώξω την μίνατι τί θά γίνη τό παιδί του; Τι θά του πη άν του ζητήση την μητέρα του; Είνε αρκετά έξοικνο και τό κεφάλι του θά δουλεύη για νά νάρρη την αίτια. Πως νά του πη την άλήθεια; Νά την κρατήση! Όλο τό χωριό θά γελάη τότε

εις βάρος του....

Όλες αυτές η σκέψεις κάνανε την καρδιά του νά πονή. Έξωφανα ο Ίουστινός έκρίστηκε. Τό παιδί άρχισε νά κουνιέται σπασμοδικά στην κούνια του, θά έβλεπε κανένα κακό όνειρο, άσφαλώς γιατί φώναζε την μητέρα του.

Ο Ίουστινός άρχισε νά μαλακώνη, η καρδιά του όλοχορνούσε, ο θυμός του έσπασε. Άρχισε νά δικαιολογή την γυναίκα του.

Ύστερα άπ' όλα αυτά, έλεγε μέσα του, δέν φταίει και τόσο όσο φαίνεται! φταίω κι' εγώ! Μπορεί μιά γυναίκα νά μένη μονάχη μπροστά στο τόσο νέα, όταν ο άνδρας της ταξιδεύει;

Πρέπει νά ναι κανείς λογικός....

Είνε άλήθεια πως είνε πετεινομυαλή και κοκέτα γιατί είνε πολύ όμορφη; έσπερε νά την προσέχω και νά μη την άφνωσ ελευθέρη νά κινή, ό,τι θέλει. Πολλές φορές με παρεκάλισε νά την πάρω μαζί μου στην βάρκα στα ταξείδια, μά δέν έβλεπα για νά μη πάθη τό παιδί... Τέλος πάντων θά την κρατήσω στο σπίτι. Θά μετανιώση έλλειψω και θά μη σέ καλό όδρομο. Εββαία είνε πολύ σκληρό για μένα μά σιγά σιγά θά συνήθισω. Τό παιδί θά συνειστέη την μάνα του, είμαι σίγουρος.

Αλλά σκεφτότανε ο Ίουστινός με γεμμένο τό κεφάλι στο στήθος.

Τέλος για νά διώξω τό τελευταίο ίχνος του θυμού του, χτύπησε τούς σιδερένιους γρόθους του στο τραπέζι και με μάτια χαρμωμένα στην κούνια σάν νά ντροπάζανε για την άδυναμίαν του, προσπαθεί νά μαλακώση την φωνή του και νά πη στην γυναίκα του:

Γυναίκα, κοιμήθηκες; Έτοιμάσε μου τό φαγά... Πεινώ, ξερείς, σάν άδκος!..

Paul Labarrriere

Τ Α Ε Ξ Υ Π Ν Α Κ Α Ι Τ Α Κ Ο Υ Τ Α

Στό Δικαστήριο:

- Γιατί νά σκούσσης τη γυναίκα σου, άδελέ... ερωτά ο Πρόεδρος τόν κατηγορούμενον
- Δέν ήταν δυνατόν, κριμέ Πρόεδρε, νά ζήσομε πλέον μαζί..
- Καί γιατί δέν την χώριζες;
- Α... δέ μπορούσα μ' έμπόδιζεν ο όρκος μου...
- Ποιός όρκος σου;
- Νά... της είχα όρκισθή νά μη μάς χωρίση τίποτε άλλο παρά μόνο...ό θάνατος!..

Η σκηνή κατά την όμων της έξομολόγησος. Η κυρία Ρ... πολύ φιλάρεσκος, αλλά και πολύ άσχημη, ερωτά δειλά τόν πνευματικό της:

- Άγιε πάτερ, είνε άμαρτία τάχα, όταν άκούω νά με λέγουν φώναγι;

Και ο ποιητής ίερώς:

- Άμαρτία, κέρη μου, δέν είνε. Άλλά δέν είνε πάλι καλό, πράγμα νά ενθαρρύνη κανείς τό ψευδος...

-Θέλεις ένα κάφε; ερωτά η οικιοδέσποινα τόν κ. Παράξενο.

Άλλο! ο κ. Παράξενος συνήθισε νά πέρνη τόν καφέ πολύ βαρύν και με πολλή ζάχαρη, ένή η κυρία συνήθισε νά τόν προσφέρει στους προσκαλεσμένους της πολύ έλαφρόν και με έλαχιστή ζάχαρη. Γι' αυτό και της λέγει:

- Μά... κυρία μου...γιατί νά παράξεσαι;

- Άπ' έναντίας, θά σάς τόν ψήσω εγώ μόνη μου με πολλήν-πολλήν ευχαρίστησιν.

- Τότε, κυρία μου, θά ποτιμώσσο νά μου τόν ψήσετε με... πολλήν, πολλήν... ζάχαριν!

Ο ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ ΠΟΙΗΤΗΣ

Τό ζήτημα της ημέρας εις την Άμερικην είνε ένα ποίημα τό όποιον συνέθεσε πρό τινος ο Ροκφέλλερ, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου, εις ηλικίαν 85 ετών. Τό ποίημα αυτό άποσταλέν εις κάποιον σύλλογον υπό του Ροκφέλλερ, ως δικαιολογία διότι δέν παρευρέθη εις μίαν συνέλευσιν του αυτοπροσώπως, έχει ως έξή:

"Έμια νά εργαζομαι και νά γλεντώ από μικρός και η ζωή μου ήταν μ' άτέλειωτη γοργή" έδωχα κάθε πίκρα μου με τη δουλειά, τό γλέντι και ο Θεός έστύθησε σέ με πάντα καλός.

Ο Ροκφέλλερ μπορεί νά κωχάται ό,τι στους λίγους αυτούς αιτίχους έκανε τό καλύτερο άπολογισμό της ζωής του.

